

Зарадвахъ се много. Прочетохъ писмото. Разгледахъ портрета. И си рекохъ: „Чакай! Ще си изненадамъ баба Цоцолана. Заедно съсъ нея цѣлата дружина.“

Намѣрихъ въ долапа кутия отъ шапка. Въ нея сложихъ друга отъ дамски шушони. Въ нея пѣхнахъ трета отъ женски пантошки. Въ нея пѣкъ намѣстихъ хубава кутийка отъ млѣчни сапуни, въ която положихъ портрета за баба заедно съ писмото. И после захлупихъ всичкитѣ кутии.

Сжщия день свикахъ моята дружина и рекохъ:

— Другари, подарѣкъ за баба отъ Парижъ пристигна. Бати Патиланчо тазъ кутия пратилъ. Има да се радва баба Цоцолана! Хайде сега всички да я занесеме!

Патилана Дана кутията дигна.

— Зная що е въ нея! — викна тя засмяна. — Шапка! Модна шапка! Образецъ парижки! Дали я разтворя?

Но азъ ѝ не дадохъ.

— Не, не бива, Дано! Баба ще се сърди. Нека тя самичка предъ насъ я разтвори.

И трѣгнахме дружно. Сварихме вѣвъ кѣщи баба Цоцолана. Кутията дигнахъ, съ две рѣще я хванахъ и така подхванахъ:

— О, миличка бабо! Бати Патиланчо тоя даръ ти праща. Отъ Парижъ пристигна.

Баба Цоцолана радостно замига и викна засмяна:

— Шапка, Божке, шапка! Ахъ, вашиятъ бати навреме я пратилъ. Че старата вече съвсемъ я не бива. Отвори я, Данчо!

Кутията бавно предъ всички отворихъ. На нашата баба нѣщо поприседна. Досѣтлива Дана тогазъ заговори:

— Не е шапка, бабо, а модни шушони. Кутията вижте! Хемъ мода последна! Ботушки съ пружина!

И пакъ се зарадва баба Цоцолана. Зарадва се съ нея цѣлата дружина. И баба пакъ рече:

— Патиланъ си знае. Студове ужасни настанаха вече. А менъ безъ шушони никакъ ме не бива. Пѣкъ ако сж длѣжки, по ще ми отиватъ. Отвори, бе Данчо, и тая кутия!

И тая кутия предъ всички отворихъ. На нашата баба пакъ нѣщо приседна. Патилана Гана тогазъ заговори:

— Не било шушони! Пантошки е, бабо! Въ такива кутии пантошки се слагатъ.

И пакъ се усмихна баба Цоцолана.

— Хубави пантошки! И туй си го бава. Дайте да отворя азъ тая кутия!